

STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

1. DÍL SÉRIE STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

Markéta Chaloupková

Strážce tajemství
© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Tovarová, Dana Rudolfová

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-3-4

Obsah

Tajemný vzkaz	5
Zajatec	7
Princ Barim.....	10
Dohoda	12
Královská akademie	13
Zmáčený slavník	18
Válka začíná	21
Hodina šermu.....	23
Střetnutí	26
Hladomorna	29
Samotář.....	34
Příšera.....	37
Prozrazení.....	40
Nejvyšší strážce tajemství	46
Cesta do hor.....	49
Princ Alex	53
Souboj	57
Dvakrát ztracený princ	63
Dodatek – smrt krále Gerena	68

Tento příběh se odehrává ve stejném kraji jako kniha „Myšák, Hvězda a ztracená vzducholod“ asi o pět set let dříve.

Jeho dějištěm je planeta, která je oproti Zemi poloviční, a lze ji suchou nohou projít kolem dokola. Nemá kontinenty jako ta naše, ale jen dva tisíce kilometrů široký pruh země (to je asi jako z Polska do Itálie), nad kterým je Severní oceán a pod kterým je Jižní oceán. Většina obyvatel téhle malé planety žije na její jižní polokouli. Tam na severu jsou totiž vysoké hory, neproniknutelné pralesy, neprobádaná místa na mapě a prý tam žijí i draci. Ale nachází se tam i jedno malé království...

Tajemný vzkaz

Král Geren byl na trůnu už dvanáctým rokem. V zemi samotné se zas až tak moc nezměnilo, ale přesto byl neoblíbeným králem. Po téměř dvou stech letech nastal v království převrat a tenhle kdysi obyčejný rytíř se násilím zmocnil trůnu. Z třiceti králových nejbližších pobočníků jich padlo ten den dvacet sedm. V boji umírali muži, ženy, starci i děti.

Království bylo podřato jako obrovský starý velkolepý strom a zbyl pařez, ze kterého vyrazily nové výhonky. Slabé, malé a různě pokroucené. Podivná generace, která jej obrůstala, shlížela na něj a vysmívala se mu, jak je ošklivý. Představovali si jej, jak vypadal dřív. Mohutný a zelený, silný a krásný. Polámané a suché větve ani jakékoliv jiné nedokonalosti neměly v té představě místo.

Synové padlých rytířů dokázali hodiny rokovat o tom, jak velkolepé bylo království v době, na kterou si ve skutečnosti nikdo z nich nepamatoval. Mluvili o odvaze a své touze věci změnit. Ve svém okolí však neměli příliš příkladů toho, jak odvaha vypadá a neměli sílu změnit mnohem nepatrnější záležitosti než chod celé země. Ale to si prozatím neuvědomovali.

A tak zde byli se svými ideály, nenávistí a vzpomínkami na ten den, kdy někteří z nich utíkali spolu se svými matkami z hořícího hlavního města, naposledy objali své otce a rozprchli se na svá rodová panství, kde žili až dosud. Těch vzpomínek mnoho nebylo, vždyť chlapcům byly tehdy pouhé tři, čtyři roky.

Ale věděli, co se o tom dni a o králi povídalo, v duchu si vykreslovali obrazy svých statečných otců a také pravého následníka trůnu. Všichni věděli, že kdesi na tajném místě žije i jediný syn padlého krále - Alex. Chlapec přibližně stejně starý jako oni. Pro mnohé z nich byl jediným pravým králem. A určitě jím jednou i bude. Jediné pravé království pro ně bylo to, o kterém jen slýchali - mohutný, košatý strom předtím, než jej podřala zrada a nenávist.

„Natanieli, shání se po tobě posel,“ vyhrkl Frederik na svého kamaráda a tvářil se dost napjatě. Ještě před chvílí spolu z legrace šermovali dětskými dřevěnými meči a dohadovali se, jestli spolu budou moci v této zábavě pokračovat i ve škole. A okamžik pravdy byl tady.

V království totiž byly dvě školy pro mladé rytíře. Jedna se jmenovala Královská akademie, byla v hlavním městě Pompy, které leželo ve velké zátocce u Severního moře, a její dveře byly otevřené všem mladým mužům z urozených rodin. Člověk nemusel nijak usilovat o to, aby se tam dostal.

A pak tady byla malá škola v horách, které všichni říkali Stará rytířská škola. Stála v uzavřeném údolí mezi čtyřmi horami známými jako Špičák, Stolička, Princezna a Dračí doupeň. V těch místech bývalo dříve staré hlavní město. Když se ale současný král Geren ujal vlády, nechal vystavět nové

město Pompey na místě větší rybářské vesnice. Veškerý obchod a dění se postupně přesunuly tam. Ale ve vzdálených horách zůstali nejvěrnější příznivci starého krále. A většina synů padlých rytířů považovala za potupu jít studovat na Královskou akademii. Stará rytířská škola byla snem každého z nich. Jenomže starý rytíř Jindřich, který ji vedl, si pečlivě vybíral, koho do ní vezme. Každý rok bral pouze patnáct nových chlapců, ale zájemců bylo někdy i dvojnásobné množství.

Nataniel bral schody po dvou, když sbíhal na dolní nádvoří, kde na něho čekal posel se dvěma listinami. Nedočkavě je od něho převzal a poodešel, aby měl trochu soukromí. Rychle přelomil pečeť, která nesla znak Staré rytířské školy, a zatajil dech. Frederik, který stál kus od něho, viděl jeho zklamaný výraz. Ani se nemusel ptát. Nataniel nešťastně zavrtěl hlavou.

Oba popošli ke hradbám, kde si sedli a dívali se chvíli mlčky na městečko pod hradem a řeku Vlnkavu, která se líně vlnila mezi loukami a poli.

„Určitě je to kvůli mému strejdrovi,“ prolomil Nataniel po chvíli ticho. „Trochu jsem s tím počítal, ale stejně jsem tajně doufal...“

„Je to nespravedlivé,“ rozohnil se Frederik. „Ani ho neznáš a nemůžeš za to, že slouží u Gerenova dvoru.“

Nataniel si povzdychl a namísto odpovědi otevřel druhou listinu. Pečeť na ní mu nic neříkala a papír obsahoval jen narychlo napsaný vzkaz: *Potřebuji s tebou nutně mluvit. Vyhledej na trhu obchodníka s medem, muže ve slaměném klobouku s pavím pérem. Přijď, prosím, co nejdříve a sám. Nikomu o tomto vzkazu neříkej.*

„Co to je?“ ukázal Frederik na druhou listinu.

Nataniel chvíli přemýšlel, jestli „nikomu“ zahrnuje i Frederika, ale byl tak zklamaný z toho, že ho nevzali na Starou rytířskou školu, že měl chuť být chvíli sám se svými myšlenkami.

„Nic důležitého,“ zavrtěl hlavou, „nějaký vzkaz z domova, týká se to koní.“

Nataniel žil až donedávna na panství svého dědečka, které bylo kousek od moře, asi v polovině cesty mezi hlavním městem Pompey a ústím řeky Vlnkavy. Nicméně od té doby, kdy dědeček před několika měsíci zemřel, býval u svého kamaráda víc než doma. Frederikův otec měl velkolepý hrad kus proti proudu řeky a cesta k Frederikovi trvala skoro dvě hodiny rychlé jízdy na koni, ale Nataniel ji absolvoval rád několikrát do roka.

„Myslím, že se půjdu na chvíli sám projít,“ zvedl se ze země, „potřebuju to trochu rozdýchat.“

„Za chvíli bude oběd,“ nadhodil Frederik.

Nataniel si povzdychl. „No dobře, tak se nejdříve najím.“

Vydali se společně k hodovnímu sálu, ale ještě než tam došli, předešel je jeden udýchaný rytíř, který byl v těch dnech na návštěvě u Frederikova otce, rytíře Leopolda Statečného, a zabouchl jim dveře před nosem.

Chlapci se na sebe překvapeně zadívali, ale když slyšeli, jak ze sebe něco rozčileně chrlí, zvítězila jejich zvědavost nad slušností a oba přitiskli ucho ke dveřím.

„Jsi si jistý, že je to on?“ uslyšeli překvapený hlas rytíře Leopolda. „Co by tady dělal. Sám? Bez doprovodu?“

„Sice by mě to také zajímalo, ale není to jedno?“ odpověděl rytíř Walter. „Máme úžasnou možnost něco udělat, sama štěstěna nám ho takhle vydává do rukou, tak by byla hloupost tu šanci promarnit.“

„Nejsem si jistý, jak přesně by se toho dalo využít, ale zkusíme to,“ souhlasil rytíř Leopold. „Vezmi si pár ozbrojených mužů a hlavně žádný zbytečný rozruch, prosím tě. A ať se mu nic nestane. Přiveďte ho sem, a pak uvidíme. Jsi si opravdu jistý, že je to on?“

„Stoprocentně,“ přikývl Walter.

Oba chlapeci rychle uskočili od dveří a udělali pár rychlých tichých kroků zpátky a ve chvíli, kdy se dveře zprudka otevřely, předstírali, že právě míří do hodovního sálu.

Walter je minul rychlým krokem a nevěnoval jim pozornost.

Během pár minut dorazili do místnosti další stolovnici. Frederikovi sourozenci s matkou a další hosté.

„Viděl jsem posla, Nate,“ ozval se vzápětí Frederikův bratr František. „Už něco víš?“

Nataniel si povzdychl.

„Nevzali ho,“ odpověděl Frederik za svého přítele, když viděl, že mu není do řeči.

„A půjdeš na Královskou?“ vyzvídal František. „Není lepší zůstat raději doma s domácím učitelem?“

Chodit do školy nebylo povinné. Většina dětí z bohatších rodin žila doma na rodinných panstvích a hradech. Měli domácí učitele, kteří je naučili číst, psát a počítat a samozřejmě věděli, jak vzít do rukou meč a měli jakousi představu o historii své země. Ale tak nějak se počítalo s tím, že v patnácti letech vstoupí synové místních pánů do jedné ze dvou rytířských škol.

„Františku,“ zamračil se na svého syna rytíř Leopold. „Neplácej hlouposti. Na Královské akademii je pár skvělých rytířů a učitelů a řada synů z dobrých rodin. I když jsme samozřejmě rádi, že Frederik byl přijatý na Starou rytířskou školu a doufám, že ty tam půjdeš za dva roky také.“

„Taky tam je princ Barim,“ ušklíbl se František. „Prý je to vyhlášený šermíř.“

„Jak by taky nebyl,“ odfrkl si Frederik. „Vyhrává všechny turnaje jenom proto, že je korunní princ a nikdo se neodvažuje zkrivit mu ani vlásek, tak ho raději nechají všechno vyhrát.“

Hovor se brzy stočil ke starým dobrým časům a k tomu, jaké to bylo, když na rytířské škole studoval rytíř Leopold.

Po obědě se Nataniel omluvil a vydal se sám na procházku. Jaké ale bylo jeho překvapení, když vyšel z hradu a hned za hradbami spatřil rytíře Waltera se skupinou čtyř ozbrojených strážů, kteří vedli do hradu mladého muže v kupeckém oblečení, který měl na hlavě slaměný klobouk s pavím pérem.

Zajatec

Nataniel tušil, co se dozví, pokud se zeptá, ale stejně si u večere nemohl pomoci a položil rytíři Leopoldovi onu otázku: „Kdo je ten člověk, kterého zajali rytíř Walter a tvoji muži, pane?“

A překvapilo ho, s jakou prudkostí rytíř odsekl: „Co je ti do toho?“

Možná, že kdyby odpověděl trochu mírněji a Nataniel nebyl ten den tak přešlý z toho, že ho nevezali do té správné školy, tak by se rytíři svěřil s tajemným vzkazem, ale takhle to neudělal.

Nataniel toho odpoledne nelenil. Využil toho, že je sám a velmi opatrně Leopoldovy stráže pozoroval. Věděl, že zajatce zavřeli do nejstarší jen málo používané hradní věže. Hrad měl novou přístavbu, ve které jeho obyvatelé žili, a tahle tajuplná věž byla častým cílem chlapeckých her, pokud zrovna bylo ošklivé počasí. Nad sebou tam byly tři místnosti. Spodní sloužila jako skladiště všeho možného, ve druhé byl nyní uvězněný mladý zajatec a v té třetí, horní, byla jen stará prázdná skříň. Místnosti se běžně nezamykaly, nebyla v nich skleněná okna ani žádné mříže, jen větrací otvory, kterými se mohl protáhnout i štíhlý dospělý muž, ale samozřejmě to bylo tak vysoko, že jakýkoliv útek takovým otvorem nepřipadal v úvahu. Po kamenné zdi by se slézt dolů nedalo a na skok to bylo příliš vysoko, asi šest metrů.

Natanielovi nedalo moc práce sehnat někde pořádný provaz. Zjistil, že mladého vězně střeží jediný muž, který posedával na nepohodlné stoličce přede dveřmi. A každý musí jít někdy na záchod, který byl ovšem v přízemí. Nataniel udělal to nejjednodušší, co mohl. Do těchto míst téměř nikdo nechodil, a jelikož tu nebyla žádná příhodná skrýš, tak se zkrátka schoval na záchodě a lano si ukryl na nejbližší okno.

Když rozpačitý strážný vrazil do oné místnosti, zamumlal, že se nic nestalo, že už je stejně hotový, a zatímco se v ní zavřel onen muž, sebral rychle ze své skrýše plátěný balíček, zul si boty a tak tiše, jak jen to dokázal, upaloval do třetího patra. A tam čekal. Smrákalo se. A ten okamžik, kdy ještě bylo trochu vidět, ale už ne příliš, využil k uskutečnění svého plánu.

Uměl uzly, které by se neměly rozvázat a na laně udělal hned tři a pak ještě asi pět dalších, obyčejných. Asi desetkrát za něj zatahal a několikrát si ověřil pevnost staré dubové skříně, ke které lano upevnil. A pak už se vyhoupl na okno, lano hodil dolů a opatrně po něm sešplhal o patro níž.

Mladý muž seděl na slamníku, který mu tam přinesli, a zamyšleně se díval z okna. Když se v okenním otvoru ukázala neznámá postava, hbitě vyskočil a šel nečekanému návštěvníkovi na pomoc.

„Proč jsi mě hledal a kdo jsi?“ zeptal se Nataniel potichu.

Mladík stejně tiše odpověděl: „Nenechal ti dědeček nějaké listiny? Víš něco o strážcích tajemství?“

„Co jsi zač?“ chtěl vědět Nataniel.

Jenže v tu chvíli uslyšeli na schodech kroky a zajatec bleskově zareagoval.

„Promluvíme si o tom později,“ řekl Natanielovi, dvěma kroky přešel k oknu, svižným pohybem se na něj vyhoupl a začal šplhat po laně dolů.

Nataniel zůstal stát v prázdné místnosti s pusou dokořán. Onen muž udělal všechno tak klidně a přirozeně, že mu došlo až na poslední chvíli, co chystá. On mu přitom neměl v úmyslu pomáhat, chtěl si s ním jen promluvit.

To už se ale otevřely dveře a Nataniel, který nestačil nijak zareagovat, vyděšeně zíral na překvapeného rytíře Leopolda.

Rytíř vypadal ovšem překvapeně jen chvíli. Odstrčil Nataniela z cesty a vrhl se k oknu. Zajatec byl ale nesmírně rychlý a ve chvíli, kdy začal rytíř svolávat své stráže, běžel už jako s větrem o závod k blízkému lesu.

Rytíř Leopold zuřil. „Ty hlupáku,“ obořil se na Nataniela, „proč jsi to udělal? Víš ty vůbec, kdo to je?“

Nataniel jen tiše zavrtěl hlavou.

„Princ Barim,“ vykřikl rytíř zlostně. „Náhodou se nám ho podaří zajmout takhle v ústraní a samotného a ty ho pustíš? Víš, jak jsme toho mohli využít?“

Rytíř na něho ječel jako smyslů zbavený a sotva domluvil, pleskla taková facka, že Nataniel vzal tu druhou o zeď doopravdy. Rytíř ani nečekal, až se vydrápe na nohy. Sám ho vzteklým pohybem zvedl ze země. Nataniel byl na svůj věk docela malý a teď se klepal před urostlým rytířem strachy. Leopold už ho ale znovu neuhodil.

„Vypadni z mého domu!“ křičel zuřivě. „Hned! Už tě tu nechci ani vidět. Nikdy! Rozumíš?“

Nataniel se vytrhl rytíři, který ho stále ještě vztekle svíral a drtil mu ruku, protáhl se kolem něho a vystrašeně se tvářícího strážného a rozeběhl se do komnaty, ve které spával. Tam vzal svůj cestovní vak, rychle do něj hodil těch pár kousků oblečení, které s sebou měl, váček s penězi a malou dýku a bleskově se rozeběhl do stájí. Ani se nenamáhal, aby svého koně osedlal. Hodil mu sedlo na hřbet, připravil mu ohlávku a táhl ho ven z hradu. Stráž mu musela otevřít noční branku, protože hlavní brána už byla zavřená. Neobešlo se to bez otázek, ale Nataniel jim jen něco odsekl a táhl svého koně pryč.

Zastavil se asi až pět set metrů od hradu, aby koni připravil sedlo a hodil na něj svůj cestovní vak.

Pak horečně přemýšlel, co bude dělat. Královská cesta – obchodní stezka, která vedla podél řeky Vlnkavy a pak podél moře až do hlavního města, byla nejbezpečnější cestou v zemi. Byla pečlivě udržovaná, vysypaná jemným pískem nebo kamínky. Nikde nevyčnívaly žádné kořeny a překážky. Nepohybovali se tam žádní lupiči. Měsíc byl v úplňku. Za normálních okolností by se asi ubytoval v hostinci, ale dnešní den zkrátka nebyl normální.

Nataniel dovedl svého koně opatrně z hradu dolů do údolí Vlnkavy a nasedl na něj, až když se dostal na Královskou cestu. Nejraději by ho vztekle hnal tryskem, jen aby už byl pryč. Jenže to samozřejmě nebylo vůbec rozumné, a tak se ovládl a vydali se mírným klusem na cestu k domovu.

Asi dva kilometry za městem se ze stínu stromů vynořil jezdec, který si pátravě prohlížel malou postavu, která se k němu blížila.

„Natanieli, jsi to ty?“ ozval se hlas, který dobře poznal.

„Co po mně chceš, princi?“ odsekl zlobně.

„Neudělali ti nic?“ ujišťoval se princ Barim.

Nataniel na to nic neřekl.

Princ se na něj chvíli zkoumavě díval, ale v té tmě nemohl vidět rudý otisk ruky, který měl chlapec přes celý obličej, ani obrovskou bouli a modřinu, které se mu udělaly na druhé straně, když narazil hlavou o zeď.

„Dost možná jsi mi právě zachránil život,“ řekl Barim vážně, „nevím, jak bych ti poděkoval. Ale teď tě v první řadě doprovodím domů. Nemůžeš se tu potloukat sám takhle potmě.“

Princ Barim

Nataniel jel mlčky za princem. Byl svým způsobem rád, že nemusí jet nocí sám, ale zrovna takovýto doprovod si nepředstavoval. Jeli takto necelou hodinu, než dorazili k moři, kde bylo malé městečko Konečná. Barim dojel na náměstí k jednomu bohatě zdobenému domu, kde bydleli jeho přátelé. Venku se zatáhlo, měsíc se schoval za mraky a on neměl v úmyslu jet zbytečně temnou nocí. Nataniel byl z celého dne naprosto zničený. Usnul, sotva se dotkl postele.

Ráno se chvíli zmateně rozhlížel. Trvalo mu pár sekund, než si vybavil události předešlých hodin a uvědomil si, kde je. Okamžik uvažoval, jestli se mu chce vstávat, ale pak se překonal, vylezl z postele, navlékl na sebe oblečení a umyl si obličej v umyvadle položeném na malém stolku. Pak si všiml zrcadla umístěného o kousek dál. Jeho obličej hrál všemi barvami. Na každé straně měl pořádnou modřinu. Jednu velkou a méně výraznou tam, kde ho rytíř udeřil a druhá se mu udělala kolem boule na druhé straně.

Podářilo se mu najít místnost, kde se stolovalo. Princ Barim už tam byl, zabraný do tichého hovoru s jejich hostitelem. Když Nataniel vstoupil, vyskočil Barim od stolu a došel k němu.

„Ukaž se, ti tě zřídili,“ povzdychl si a odtáhl ho za paži k oknu, aby si na světle prohlédl jeho obličej. „To mě vážně mrzí.“

Nataniel jen pokrčil rameny, vyškubl se mu a sedl si mlčky ke stolu.

„Za chvíli bude oběd,“ informoval ho jejich hostitel.

Společně pojedli výbornou pečenou kachnu a Barim se se svým přítelem brzy na to rozloučil. Chtěl doprovodit Nataniela na jeho hrad a hlavně si s ním pokud možno promluvit. Cesta jim trvala asi hodinu. Královská cesta vedla řídkým borovicovým lesem tak dvě stě metrů od moře. Když byl Nataniel domov konečně na dohled, zastavil Barim koně.

„Mohli bychom si sednout k moři a popovídat si?“ navrhl. „Nerad bych se vnucoval někam, kde nejsem zvaný.“

„Mám strašnou žízeň,“ odpověděl Nataniel. „Nevím, co si myslíš, že se ode mne dozvíš a zbytečně marníš čas, ale asi můžu jen těžko vyhodit korunního prince. Takže si promluvíme nahoře.“

S těmi slovy popohnal Nataniel svého koně a zamířil na mírný kopeček, kde se tyčil malý hrad jeho dědečka. Dojeli k hradní bráně, kde Nataniel přenechal koně jednomu ze sluhů, aby je dovedl do blízkého hospodářského stavení, kde se o ně někdo postará.

„Za chvíli přijdu,“ zamrmlal a nechal Barima stát na nádvoří. Byl to poměrně rozlehlý prostor stíněný velkým ořešákem, pod kterým stála dřevěná lavice. Barim si na ni sedl a čekal. Za okamžik se objevila služka se džbánkem bezinkové šťávy a talířem koláčů. Nataniel se vrátil na nádvoří chvíli po ní a vláčel s sebou dva dřevěné cvičné meče.

„Na co to máš?“ podíval se na něho Barim. Nataniel neodpověděl. Nejdříve do sebe obrátil veliký pohár bezinkové šťávy. Pak jeden meč hodil Barimovi.

„Víš, že se o tobě říká, že jsi mizerný šermíř?“ řekl našťavaně. „Prý všechny turnaje vyhráváš jen proto, že tě všichni šetří. Já tě rozhodně šetřit nebudu, protože kvůli tobě mám jen samé problémy. Od chvíle, co tě znám, mám velkou chuť tě pořádně praštit. Kryj se.“

Poslední slova už Nataniel vykřikl ve chvíli, kdy na prince rozzlobeně zaútočil. Barim jeho prudké rychlé vpády pomalu a trochu neohrabaně odrážel. Nat do těch svých vkládal plnou sílu. Měl pocit, že mu to opravdu jde a že je Barim vážně nemešlo. Jen ho trochu znejistovalo, že Barim držel meč v levé ruce a kryl se proto z nečekaného směru. Barim nechal Nata takto vztekat asi pět minut a pak mu třemi rychlými prudkými pohyby vyrazil meč z ruky.

„Chceš pokračovat?“ zeptal se Barim mírně a nalil si pití. Nataniel beze slova sebral meč a znovu na svého protivníka zaútočil. Barim ale udělal něco zcela nečekaného, vzal z lavičky pohár, a zatímco na něho Nataniel útočil veškerou svou silou, odrážel levou rukou jeho útoky, a přitom pomalu upíjel šťávu, jako by se nudil. Nata to rozzuřilo. Rozhodl se neútočit dál na princův meč, ale svůj další útok směřoval na pohár v jeho pravé ruce. Barim ale jeho ránu odrazil, pohár odložil, pak si přehodil meč do pravé ruky a jediným úderem Nata opět odzbrojil. Pak si sedl se založenýma rukama na lavičku a dal mu tím najevo, že už nechce dál šermovat.

Nataniel nevěděl, co by měl dělat, ale Barim se na něj usmál a řekl mu: „Jde ti to docela dobře. Nevím, jestli si uvědomuješ, že jsi právě vyzval na souboj učitele šermu, ale musím říct, že pokud by si každý vedl tak dobře jako ty, nebudeme s vámi mít ve škole za chvíli co dělat. Každopádně je ti o deset let méně než mně a jsi o hlavu menší. Málokterý patnáctiletý kluk má dost síly na to, aby ustál útoky dospělého muže. Pokud by se ti někdy doopravdy postavil s mečem někdo dospělý, uděláš líp, když budeš spoléhat na své nohy a utečeš.“

„Proč vlastně učíš ve škole, když jsi princ?“ zeptal se Nataniel. Nevěděl, co by měl dělat. Připadal si hloupě. Dolil si pití, sedl si na lavičku vedle Barima, a aby se na něho nemusel dívat, šťoural mečem mezi spárami kamenného dláždění.

Barim si povzdychl. „Řekněme, že je to pro mě určitý způsob, jak se seznámit s těmi, ze kterých budou brzy nejvlivnější muži v této zemi.“

„To jsi se mnou chtěl tak moc mluvit, že jsi kvůli tomu lezl sám někam do nebezpečí?“ nadhodil Nataniel.

„Myslel jsem, že tě najdu na tvém hradě, a pak už se mi nechtělo vracet, tak jsem improvizoval. Každopádně nedávno zemřel jeden starý rytíř, od kterého vím, že pokud by někdo mohl vědět něco o tom, jak získat přístup k tajným informacím, tak jsi to ty.“

„O co ti jde?“ podíval se na něho Nataniel.

„Můj otec je vážně nemocný,“ přiznal Barim. „Myslím, že ten okamžik, kdy se stanu králem téhle země, se už blíží. A já si neumím představit, co bude pak. Počítám s variantou, že se mě budou někteří lidé chtít zbavit a na trůn dosadit ztraceného syna bývalého krále. Zjistil jsem, že je nějakých pět lidí, kteří vědí o tom, kde princ Alex je. Až můj otec zemře, bude pak pozdě to řešit. Proto by mě zajímalo, kdo jsou ti lidé.“

„Chceš je odstranit i s princem Alexem a myslíš, že já ti s tím pomůžu?“ ušklíbl se Nataniel.

Princ Barim si povzdychl. „Zajímá mě, jestli se s nimi dá jednat. Byl bych ochotný jít jim i z cesty, ale nerad. To díky mně má tahle země bezpečnou Královskou cestu, po které se dá rychle cestovat, já jsem založil akademii, univerzitu a nemocnici. Alex je jenom kluk. Mám podstatně lepší představu o tom, jak řídit tuhle zemi než on. On by byl jen loutkou hrstky starých rytířů. Já nejsem vrah. Nechci nikoho z nich zabít, ale obávám se, že oni budou chtít zabít mě. A pokud bych nenašel způsob, jak tomu zabránit, pak možná uteču někam na jih. Raději budu živý tulák než mrtvý král. Rytíři Leopold

a Walter ke mně byli dost nepřátelští. Pokud by podobně jako oni přemýšlelo i těch pět, tak pak asi není moc velká šance zabránit dalšímu krvavému převratu. Nechci, aby se historie opakovala, Nate.“

Nataniel si vzal koláč a dál si mlčky hrál s dřevěným mečem. Horečně uvažoval.

„Chápu, že nevíš, jestli mi můžeš věřit a že se se mnou nechceš bavit, ale můžeš, prosím tě, aspoň kývnout hlavou, jestli je něco, co víš?“

Nataniel po chvíli přemýšlení mlčky přikývl a pak konečně zvedl hlavu a podíval se princ Barimovi do očí.

Dohoda

„Představuješ si to moc jednoduše,“ řekl Nataniel a podíval se zamyšleně na Barima. „Není žádných pět lidí, z nichž kterýkoliv ti dá odpovědi na každou z tvých otázek. Oni sami celou pravdu neznají. Já tuším, kdo těch pět lidí je, ale oni se musí sejít a společně dát dohromady kousky nějaké zašifrované listiny, na které jsou informace ohledně ztraceného prince a i dalších věcí. Ale myslím, že ti můžu říct, že se snažíš úplně zbytečně, protože někteří z těch lidí jsou tví nepřátelé, kteří s tebou o ničem jednat nebudou.“

Princ Barim se dovtípil, kam Nataniel míří. „Rytíř Leopold a rytíř Walter patří mezi těch pět, že ano?“

Nataniel ho chvíli upřeně pozoroval a pak přikývl.

„Jinými slovy, je vysoce nepravděpodobné, že by mohlo dojít k nějaké dohodě,“ konstatoval princ Barim. Po chvíli se na Nata podíval a zeptal se přímo: „Jsi ochotný mi prozradit ještě další jméno?“

Nataniel opět chvíli pozoroval dláždění a pak zavrtěl hlavou. „Vůbec tě neznám. Budu o tom přemýšlet.“

„I tak ti děkuji,“ přikývl Barim. „Rád bych pro tebe také něco udělal. Tvůj otec hrál tehdy v těch neblahých událostech významnou roli. Nemůžu ti zajistit, abys ho viděl, ale jestli chceš, tak bych mu dokázal podstrčit do vězení tvůj dopis.“

Nataniel vytřeštil na Barima oči a malinko pootevřel pusu údivem: „Můj otec? To bude nějaký omyl, ne? Můj otec přece zemřel v boji.“

„Zemřel?“ podíval se Barim nechápavě na Nata. „Ty nevíš, že tvůj otec žije? Vždyť přece Šimon je tvůj strýc, pracuje u dvora a ví to moc dobře. Jak je možné, že ti něco takového nikdy neřekl?“

Nataniel zavrtěl hlavou a podíval se na prince. „Dědeček se se Šimonem nestýkal. Já jsem svého strýčka nikdy v životě neviděl.“

Během jejich rozhovoru se zatáhlo a zdálo se, že se schyluje k prudké červencové bouři. Nataniel se zvedl z lavičky a pozval Barima dovnitř.

„Napišu ten dopis,“ řekl mu, když se usadili v knihovně, „ale ještě bych se tě rád na něco zeptal. Proč nějaký šílenec vtrhne se svými kumpány do královského sídla, povraždí jeho nejbližší a jeho věrné spolupracovníky a vypálí půl města kvůli tomu, aby se mohl stát králem? Vím, co všechno se říká mezi lidmi, ale zajímalo by mě, co říká on? Jak si může něco takového vůbec ospravedlnit? Co říkal tobě jako svému synovi?“

Barim neznatelně přikývl, věděl, že na tuhle otázku bude muset dřív nebo později odpovídat. „Víš, z pohledu mého otce je to velice jednoduché. Měl mladšího bratra, kterého měl velmi rád, a i když to nemůže nijak přímo dokázat, je si jistý, že korunní princ Ulrich byl přímo odpovědný za jeho tragickou smrt. Princ Ulrich byl jen o rok starší než on, naráželi na sebe v rytířské škole a prý měli velmi špatné vztahy. Říká o něm, že to byl arogantní pitomec. Když se stal před patnácti lety králem, můj otec se k němu choval dost drze a on se rozhodl, že mu srazí hřebínek tím nejnevhodnějším způsobem. Nechal unést moji malou sestřičku, jmenovala se Lea, a byla by teď stejně stará jako ty. Tvůj otec je ve vězení právě proto, že ten únos zorganizoval. Nikdy jsme nezjistili, co se tehdy stalo. Po té holčičce se slehla země a Ulrich ani Tibor to mému otci nedokázali nijak vysvětlit. A tehdy se můj otec začal chovat jako naprostý šílenec. Všechno to vraždění byla z mého pohledu hodně přehnaná osobní msta.“

„O té holčičce jsem nikdy neslyšel,“ podivil se Nataniel. „O Gerenovu bratrovi vím. Slyšel jsem, že to byla nešťastná náhoda a že to Geren přičítal bývalému králi, ale že mu to nemohl nijak dokázat. A kvůli neprokazatelné nehodě že způsobil převrat v království a umřelo kvůli tomu přes sedmdesát lidí.“

„Nebýt únosu mé sestry, nikdy by k ničemu z toho nedošlo. Ale z mé zkušenosti mají zejména synové rytířů, kteří tehdy padli, hodně zkreslené informace,“ odpověděl Barim. „Ulrich byl podle nich pravý král, který měl možná nějaký ten škrálop a jeho syn Alex, to je v jejich představách hotový světec. Skoro mi připadá, že si představují, že až přijde, promění tohle království v ráj na zemi. A můj otec, to je podle nich ten největší lotr na světě a mě s ním rádi házejí do jednoho pytle. Ale já nejsem můj otec. A přestože je to zahořklý nemocný muž, tak tě možná překvapí, že jako otec byl vždycky velice pozorný a laskavý. Lidé ten převrat rádi popisují jako neodpustitelný zločin, ale tak trochu zapomínají, že dynastie, ze které byl král Ulrich, vládla v téhle zemi asi dvě stě let a vlády se ujali tak, že otrávil dvanáct lidí z předchozí královské rodiny. Svět není tak černobílý, jak se zdá. A proto také osobně vyučuji na královské akademii, aby to co nejvíc mladých kluků pochopilo, ještě než budou mít dost síly na to, aby kolem sebe mohli mávat mečem.“

Nataniel vypadal po rozhovoru s Barimem zamyšleně. Sotva spolu domluvili, napsal dopis svému otci. Bouře ustala a Barim se tak mohl vydat na cestu domů ještě to odpoledne. Nataniel mu dal svůj dopis, chvíli váhal a pak řekl: „Až mi přineseš odpověď, řeknu ti další jméno.“

Královská akademie

Výuka začínala v srpnu a těch pár týdnů, které dělily Nata od nástupu do školy, uteklo jako voda.

Do Královské akademie ho doprovodil jeho správce Cyril, který vezl Natanielovi na voze vše potřebné, ale Nat jel na koni, kterého si chtěl nechat ve školních stájích, kdyby ho potřeboval. Jeli po Královské cestě a s pomalým vozem dorazili do Pomp za necelé dvě hodiny. Nataniel zůstal chvíli stát na malém návrší a díval se seshora na město.

Samozřejmě už tu párkrát byl, ale měl ten výhled rád. V zátocě, nad kterou stál nový královský hrad, se houpaly desítky lodí a široké dlážděné ulice přetékały životem. Ve velkých zahradách, které byly začátkem srpna v plném květu, stály úhledné dřevěné domky, vesměs hrázděné. Bylo tu veliké náměstí, kde se čile obchodovalo a na opačném konci města bylo vidět věže jakéhosi starého hradu, který byl součástí budov akademie.

Jakkoliv neměli lidé Gerena v lásce, nové královské město postavené téměř na zelené louce bylo velkolepé a moderní a plné života. Žilo v něm na dvacet tisíc lidí a jiné takové velkoměsto na severní polokouli nebylo.

I budova akademie, ke které za chvíli dorazili, byla z větší části nová a hrázděná. Hned za branou bylo obrovské nádvoří, kde se dalo posedět ve stínu stromů a kde také probíhal výcvik šermu, lukostřelby a podobných umění. První budova byl veliký hodovní sál a nad ním se nacházely komnaty, ve kterých byli ubytováni učitelé. Stará budova hradu sloužila spíše jako skladiště a za ní bylo další křídlo akademie, kde bydleli studenti a kde se nacházely učebny. Všechny tyto budovy stály na levé straně náměstí, zatímco vpravo byly pouze stáje a zbytky starých hradeb, ze kterých byl krásný výhled na město pod nimi. Akademie sama stála na úpatí vysokého kopce, za ní se táhly do dálky borové lesy a žádné další stavby tam již nebyly.

Ale Nataniela podstatně více než stavby zajímali jeho noví spolužáci. Chlapců, kteří byli stejně staří jako on, bylo třicet šest. On z nich měl ovšem potkávat jen některé. Rozdělení byli do tří skupin po dvanácti a těch dvanáct bylo ubytováno ve třech pokojích po čtyřech na stejném patře třípatrové školní budovy.

Když si Nataniel naskládal své věci do truhly, která stála v nohách postele, byl skoro čas oběda. Zatímco si vybaloval, seznámil se i se dvěma svými spolubydlíci, kteří se jmenovali Erik a Tom. Oba měli otce, a tak bylo Natanielovi jasné, že ani jeden z nich nepatří mezi syny králových věrných rytířů, kteří tehdy padli v boji.

Chvíli se bavili o svých rodinách, a když už chtěli jít na oběd, otevřely se dveře a dovnitř vešel jejich poslední spolubydlíci. Frederik.

„Frede, co tady děláš?“ vyhrkl Nataniel překvapeně a s obavami pohlédl do tváře svého kamaráda, který se na něho díval dost nevráživě.

„To se ptáš ty mě?“ odsekl Frederik. „Kdybys tehdy nestrkal nos do cizích věcí, tak bych tu být nemusel.“

Erik s Tomem viděli, že tohle asi nebude přátelský rozhovor a vydali se do hodovního sálu napřed.

„Frede, to nebyly žádné cizí věci. Barim tam hledal mě a já jsem byl zvědavý proč. Ale nevím, co to má společného s tím, že jsi ty tady.“

„Asi to, že se to všechno doneslo k rytíři Jindřichovi, který vede rytířskou školu,“ odsekl Frederik. „Myslel jsem si, že Jindřich je věrný pravému králi a stojí na naší straně, že proto všichni tak usilují o to studovat právě u něj. Ale on evidentně nechce mít nic společného s jednáním mého otce, a tak mě do školy nakonec nevzal. Takže ti za to fakt pěkně děkuju.“

Frederik to vše řekl pořádně nasupeně, na slovo „děkuju“ dal náležitě ironický důraz, svoje věci si hodil na prázdnou postel a odkráčel sám směrem k hodovní síni. Tam si sedl co nejdál od Nataniela a začal se seznamovat s ostatními. Brzy zjistil, že je tam pár kluků z těch, podle něho, správných rodin. Byli to synové padlých rytířů, kteří se jmenovali Patrik, Ronald, Igor a Bartoloměj. A Frederik od té doby vyhledával neustále jejich společnost.

Nataniel se s povzdechem podíval na svého dobrého kamaráda. Potřeboval by si s ním někdy promluvit v klidu a sám. Přece Frederik tak lehce nehodí za hlavu všechno, co spolu kdy prožili?

Po obědě se seznámili se zbývajícími chlapci z jejich dvanáctičlenné skupiny, kteří se jmenovali Hektor, Ben, Albert a Dátan. Rytíř Zbyšek, který je měl mít na starosti, jim vysvětlil, že další den bude zahajovací slavnost, při které bude potřeba, aby jeden student převzal symbolický meč od těch, kteří ve škole končili. K tomu se měl naučit krátkou říkanku, kterou měl vzdát poctu princovi Barimovi, který měl slavnost zahajovat. Rytíř vylosoval studenta, který měl přijít před prince Barima. Frederik vrhl na Nata vyčítavý pohled, když los padl na něho. Rytíř mu tu nepříliš povedenou básničku párkrát přeříkal, než měl jistotu, že ji umí, a Nataniel viděl, jak kysele se u toho Frederik tváří.

Odpoledne se Nataniel pokusil k Frederikovi přiblížit, když nacvičoval se svými novými kamarády venku na zahradě básničku na zahajovací slavnost. Jeden z nich měl na hlavě jakýsi věneček z vrbových větviček, Frederik před ním klečel s dřevěným mečem v ruce, něco recitoval a ostatní se smáli. Když se k nim Nataniel přiblížil, na chvíli zmlkli, ale pak na něho Frederik zavolal: „Mám pro tebe návrh, Nate, když to vezmeš za mě a odrecituješ tam naši verzi tý odrhovačky, tak tě vezmeme mezi nás.“

S tím si Frederik znovu klekl před chlapce, který měl představovat prince a zarecitoval:

My nechceme tě v čele, pane,
před tebou moudrost v hrůze tane,
nenič naši zem v boji, v míru,
kéž zahuben jsi, nemáš sílu,
ke své záhubě vojska říd'
a nebo nám vlez, pane, v řit',
tvou vládu a tvé vedení,
lze přijímat jen v zděšení.

„To by bylo opravdový hrdinství tam tomu panákovi zarecítovat tohle!“ zasmál se Roland. „Ten by koukal.“

Nataniel zavrtěl hlavou a zeptal se: „Neznáte lepší způsob, jak spáchat sebevraždu?“

„Ty máš ale stejně smůlu, že to padlo zrovna na tebe,“ řekl Frederikovi zúčastněně Igor.

Slavnost se konala následujícího dne v poledne. Chlapci strávili ve škole svou první noc, navzájem se trochu poznali a opadla z nich nervozita. Také si už prošli budovu akademie, věděli, kde je hlavní společenský sál a místnosti jednotlivých skupin, sloužící jako učebny. Znali už podle jmen některé z rytířů, kteří je měli učit a věděli od starších studentů, jací zhruba jsou.

Do hlavního sálu tedy vešli už s jakousi jistotou. Skupiny po dvanácti tam byly celkem tři a nyní vytvořily špalír a stály naproti svým starším protějškům - chlapcům, kteří naopak po čtyřech letech Akademii opouštěli.

Mezi oběma řadami byla široká ulička, kterou měl projít princ, a další řady tvořili starší studenti, které čekaly ve škole ještě jeden nebo dva roky a hlavního ceremoniálu se účastnit neměli.

Frederik a jeden ze starších studentů stáli naproti sobě úplně u dveří na samém konci řady. Starší studenti drželi v rukou meče, zatímco mladší stáli s prázdnýma rukama. A pak zazněla fanfára, dveře se otevřely a vstoupil princ. Měl na sobě královský plášť, ve světlých vlasech měl zlatou korunu a vypadal mnohem majestátněji, než když se s ním Nataniel setkal poprvé. Za ním šlo ve dvojicích osm učitelů. Společně došli až na konec špalíru, tam se princ otočil a učitelé se postavili vedle něho.

Fanfára dozněla, nastala krátká pauza a pak trubač zatroubil podruhé.

Starší student kývl na Frederika a oba vykročili ze svého místa a procházeli dlouhým špalírem až na konec sálu, kde stál Barim. Došli až před něho a starší student před ním poklekl a podal mu oběma zdviženýma rukama meč a začal recitovat svou sloku básně:

Naše meče a naše zbraně
zvedáme ke tvé poctě, pane.
Nechť naše země vzkvétá v míru,
však když je boj, tak ať máš sílu
chránit ji těm, co přijdou po nás,
pro naši zemi, pane, pro nás
vydávej všechn um a sílu,
nechť naše země vzkvétá v míru!

Student povstal, vrátil se zpět k Frederikovi a princ Barim mezitím pozvedl meč a odříkal svou sloku:

Má pocta a má povinnost,
je zemi vždy jít na pomoc.
První v míru i první v boji,
pán nemůže být, kdo se bojí.
Váš pán je vašim sluhou též.
Před jeho hněvem zlo se třes!
Chci sloužit této zemi v míru,
ale pro boj vždy najít sílu!

Pak se pousmál a upřel pohled na Frederika, který popošel o dva kroky, poklekl a řekl to, co se předtím naučil:

Kráčej vždy v našem čele, pane,
nechť moudrost ze tvých rtů nám kane,
ved' naši zemi, pane, v míru
a když je boj, ať najdeš sílu,
vztaženou paží vojska říd'